

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312208118
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1312208118.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu: JUDr. Michaela Králová a JUDr. Ivana Jahnová v právnej veci žalobcu: D. F. A., B. V. R. Č.. XXX/XX, K., zastúpený advokátskou kanceláriou Lichner Legal s.r.o., so sídlom Legionárska 7451/4, Trenčín, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova č. 8, Bratislava, o určenie trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 9Cpr 4/2012-136 zo dňa 25. februára 2014 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 9Cpr 4/2012-136
zo dňa 25.2.2014 p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 9Cpr 4/2012-136 zo dňa 25.2.2014 zamietol návrh žalobcu o určenie trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodol tak na základe podaného návrhu, ktorým sa žalobca domáhal, aby súd určil, že služobný pomer profesionálneho vojaka medzi žalobcom a žalovaným trvá.

2. Žalobca v návrhu na určenie uviedol, že bol do služobného pomeru vojaka z povolania prijatý dňom 1.9.1980 a od 1.2.1995 vykonával službu na jednom z pracovísk Generálneho štábu armády Slovenskej republiky, útvar VÚ 3680 Trenčín. Na základe personálneho rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 zo dňa 19.12.1995, bol prepustený zo služobného pomeru vojaka z povolania pre služobnú nespôsobilosť, podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. e/ zákona č. 76/1959 Zb. v platnom znení. Ministrom obrany bol v tom čase D. P. Q.. Z uvedeného dôvodu mu bolo od 18.4.1996 znemožnené pokračovať v službe a preto sa návrhom zo dňa 22.5.1996 domáhal neplatnosti prepustenia zo služobného pomeru vojaka. Okresný súd Bratislava III vo veci uznesením sp.zn. 10C 37/1996 zo dňa 27.9.1999 konanie zastavil pre nedostatok právomoci, s poukazom na ustanovenie § 248 ods. 2 písm. d/ O.s.p., v zmysle ktorého súdy nepreskúmajú rozkazy funkcionárov ozbrojených síl a ozbrojených zborov a uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.1.2001 bolo toto uznesenie potvrdené. Ústavnou sťažnosťou zo dňa 9.5.2001 namietal porušenie základných práva a Ústavný súd SR vyhovel sťažnosti a konštatoval, že jeho právo porušené bolo. Následne podal návrh na obnovu konania vo veci sp.zn. 10C 37/1996 a tento návrh bol uznesením vo veci sp.zn. 33C 94/2001 zo dňa 30.6.2003 zamietnutý a potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.3.2004.

3. Dôvodom podania návrhu na určenie trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka bolo to, že dňa 17.3.2009 bol žalobcovi umožnený prístup do archívu Ministerstva obrany Slovenskej republiky a z evidenčného denníka personálnych rozkazov Ministerstva obrany SR za rok 1995, mu bol predložený

originál personálneho rozkazu ministra obrany D.. P. Q. Č..XXX zo dňa 19.12.1995. Zistil, že z bežného pohľadu bolo zjavné, že nebol vyhotovený v roku 1995, vzhľadom na papier, písmo a podpis ministra obrany, z ktorých bolo možné zistiť, že v žiadnom prípade sa nemôže jednať o personálny rozkaz vyhotovený v roku 1995 a okrem toho originál personálneho rozkazu je zapísaný v evidenčnom denníku ako posledný v poradí a do denníka bol založený dňa 20.12.1995 a tri predchádzajúce personálne rozkazy boli založené do denníka dňa 22.12.1995. Na základe uvedeného zistenia žalobca tvrdil, že je stále v služobnom pomere profesionálneho vojaka a originál personálneho rozkazu ministra obrany predstavuje len nedávno vyhotovený dokument, ktorý bol spätne datovaný. Listom zo dňa 27.4.2010 podal podnet ministerstvu obrany, aby začalo konanie o jeho prepustení zo služobného pomeru, nakoľko uplynula doba výsluhy do hodnosti majora a nebol zaradený do programu udržiavania, čím chcel dosiahnuť uznanie zo strany žalovaného, že žiadny personálny rozkaz ministra obrany č. 389 nebol vydaný a chcel dosiahnuť aj morálnu satisfakciu. Tento podnet ministerstvo obrany označilo za bezpredmetný a preto podal návrh na uloženie povinnosti konať a rozhodnúť v tejto veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 6Sžnč/2/2010 zo dňa 31.1.2011 návrh zamietol s tým, že v konaní proti nečinnosti sa nemôže zaoberať skúmaním zákonnosti postupu správneho orgánu, ako aj zákonnosti personálneho rozkazu, ale iba tvrdenou bezdôvodnou nečinnosťou tohto orgánu. Proti tomuto uzneseniu bola podaná ústavná sťažnosť, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 9.6.2011 ako neopodstatnenú odmietol.

4. Žalobca preto podal žalobu o určenie, že jeho služobný pomer naďalej trvá a tvrdil, že je daný naliehavý právny záujem na tomto určení, nakoľko bez tohto určenia je jeho právne postavenie neisté. Žalovaný žiadal návrh zamietnuť z dôvodu, že služobný pomer žalobcu skončil dňom 18.4.1996 a ku skončeniu došlo preukázateľne na základe rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky vo veciach personálnych č. 389 zo dňa 19.12.1995. Žalovaný tvrdil, že na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem, vzhľadom na uplynutie 16 rokov od skončenia služobného pomeru profesionálneho vojaka a skutočnosť, že v pôvodnom súdnom spore bol predložený pracovný výtlačok uvedeného rozkazu neznamená, že v rozhodnom období neexistoval originál personálneho rozkazu. Okrem toho tvrdil, že nemal dôvod personálny rozkaz sfaľšovať. Uviedol, že žalobcom tvrdené rozpory vznikli preto, že v rozhodnej dobe bol vydaný len jeden originál personálneho rozkazu, ktorý bol podpísaný ministrom obrany a na evidenčné účely bolo spracovaných ďalších 5 odpisov personálneho rozkazu, ktoré neboli podpísané priamo ministrom, ale bola na nich uvedená len doložka v. r. Prípadné zmeny personálnych rozkazov na rovnopisoch vykonávala každá príslušná organizačná zložka a keď obsah nebol rovnaký, zmeny mohli byť vyznačené na iných miestach a iným písomnom. Personálne rozkazy boli do knihy personálnych rozkazov ministra obrany Slovenskej republiky za rok 1995 zaraďované podľa čísiel a personálny rozkaz číslo 389 musel byť založený za personálnymi rozkazmi číslo 386, 387 a 388, bez ohľadu na to, že tieto boli doručené neskôr. Tvrdenia žalobcu o falšovaní originálu personálneho rozkazu sú len nepodložené teórie.

5. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že bol vydaný rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 zo dňa 19.12.1995, ktorý bol riadne vyhotovený, podpísaný ministrom obrany a opatrený úradnou pečiatkou. Jeho originál je zažurnalizovaný v knihe Rozkazy vo veciach personálnych ministra obrany Slovenskej republiky. Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia, že služobný pomer profesionálneho vojaka naďalej trvá, v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by jeho domnienku potvrdili. Svedok D.. Q., minister obrany sa síce vyjadril, že by nepodpísal prepisovaný personálny rozkaz, ale jeho výpoveďou nebolo preukázané, že originál personálneho rozkazu pred jeho úpravami nepodpísal a potvrdil, že je to jeho podpis a potvrdil pravosť podpisu aj na opravách personálneho rozkazu. Súd preto návrh na určenie trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka zamietol a na tvrdenie žalobcu, že nikdy neexistovali dôvody pre jeho prepustenie zo služobného pomeru vojaka z povolania pre služobnú nespôsobilosť neprihliadol, pretože dôvody prepustenia nemohol skúmať. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

6. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a určil, že služobný pomer profesionálneho vojaka medzi žalobcom a žalovaným trvá, alebo aby rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O.s.p. a tvrdil, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil, prečo nepovažoval za dôvodnú jeho právnu argumentáciu o neplatnosti predmetného rozkazu, s poukazom na jeho zjavné antidatovanie, nakoľko v číselnom rade predchádzajúce personálne rozkazy č. 388, 387 a 386 boli vydané až následne dňa 20.12.1995 - č. 386 a 387 a dňa 21.12.1995 č. 388, pričom

personálny rozkaz č. 389 je umiestnený ako posledný v číselnom rade rozkazov pre rok 1995. Preto antidatovanie v posudzovanom prípade bolo potrebné považovať za obchádzanie zákona v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka s dôsledkom absolútnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu. V odvolaní namietal, že existencia dvoch potvrdení o prepustení vojaka z povolania zo dňa 19.12.1995, resp. 18.4.1996, ktoré sa vzťahujú k tomu istému personálnemu rozkazu č. 389 datovanému k 19.12.1995 spochybňuje skutočnosť, že žalovaný splnil svoju povinnosť písomného upovedomenia o prepustení zo služobného pomeru najmenej 3 mesiace vopred podľa § 26 ods. 6 zákona č. 76/1959 Zb., čo podporuje záver o neplatnom skončení služobného pomeru so žalobcom. Podľa žalobcu je nepreukázateľné, že by personálny rozkaz č. 389 datovaný k 19.12.1995 aj skutočne existoval. Z výpovede svedka D.. Q. vyplýva, že by nikdy nepodpisal rozkaz, ktorý by nebol opatrený červenou pečiatkou. Žalobca ďalej namietal, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, hoci mal vzhľadom na vykonané dôkazy dostatočný dôvod domnievať sa, že personálny rozkaz č. 389 bol k 19.12.1995 len datovaný, ale reálne vznikol v inom čase a vzhľadom k výpovede svedka D.. Q., by bolo potrebné skúmať podpis na rozkaze aj grafologicky. Preto zastával názor, že rozsudok okresného súdu nie je vecne správny, pretože v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a to k odňatiu možnosti konať pred súdom z dôvodu nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku, súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 22. apríla 2014, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Vo vyjadrení poukázal na to, že v danom prípade nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, s prihliadnutím na časový odstup od prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, do podania návrhu na požadovanom určení. Otázkou naliehavého právneho záujmu vo veci určenia trvania služobného pomeru vojaka z povolania sa už súd zaoberal na základe návrhu žalobcu zo dňa 6. septembra 2011, ktorým sa domáhal určenia, že služobný pomer vojaka z povolania medzi navrhovateľom a odporcom trvá a o tomto návrhu bolo právoplatne rozhodnuté a rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 10. októbra 2012 č.k. 2CoPr 3/2012-107, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 44Cpr 1/2011-79 zo dňa 28. marca 2012, ktorým okresný súd návrh v celom rozsahu zamietol a v tomto konaní súd dospel k záveru, že odporca nie je pasívne vecne legitimovaný a tiež súd vyslovil názor, že právne postavenie žalobcu sa požadovaným určením nezmení. Návrhom zo dňa 19.6.2012 sa žalobca domáha rovnakého rozhodnutia a v tomto návrhu neuvádza žiadne nové skutočnosti, ani právne dôvody. Skúmanie pravosti a platnosti predmetného personálneho rozkazu patrí v danom prípade do pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní, čo vo svojom rozhodnutí vo veci sp.zn. 6Sžnč/2/2010 zo dňa 31. januára 2011 konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky a existencia, pravosť a platnosť personálneho rozkazu boli predmetom preverovania aj v rámci trestného konania, v ktorom konali orgány činné v trestnom konaní, na základe podania žalobcu. V roku 2008 bolo orgánmi činnými v trestnom konaní (Vyššia vojenská prokuratúra Trenčín pod sp.zn. OPn 538/08, Vojenská obvodná prokuratúra Bratislava pod sp.zn. OPv 470/95, Útvar Vojenskej polície Bratislava pod ČVS:ÚVPBA-31/OOaDTČ-2008) trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 1995, ktorého sa mali dopustiť neznámi príslušníci Armády Slovenskej republiky v roku 1996, v súvislosti s nezákonným prepustením žalobcu zo služobného pomeru uznesením odmietnuté. Žalovaný tiež nesúhlasil s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože akékoľvek ďalšie dokazovanie by bolo za daného skutkového stavu v rozpore so zásadou hospodárnosti. Z uvedených dôvodov žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

8. Žalobca doplnil svoje odvolanie v predmetnej veci podaním zo dňa 10.12.2014 a podal návrh na doplnenie dokazovania v konaní pred odvolacím súdom a to prostredníctvom svojho zástupcu na základe plnej moci s tým, že v rámci medzinárodnej pomoci prípad prevzala organizácia HABEAS CORPUS o.s. V tomto podaní žalobca namietal, že súd nevykonal dôkazy, ktoré boli navrhnuté a dôvodné a ktoré sa týkajú preukázania rozhodnej skutočnosti a to pravosti personálneho rozkazu ministra obrany SR č. 389 zo dňa 19.12.1995 a okrem toho znalecký posudok nebol vypracovaný vôbec na preukázanie rozhodnej skutočnosti a to otázky pravosti alebo nepravosti predmetného personálneho rozkazu. V konaní bolo žalobcovi odopreté právo na spravodlivý proces zakotvené v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, záväzok vyplývajúcich z medzinárodného práva podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy. Rozsudok okresného súdu vychádza zo skutkových zistení, ktoré nemajú oporu v

dokazovaní a súd právne vec posúdil nesprávne a v rozpore s judikatúrou. Odmietol sa zaoberať otázkou dôvodu prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Súd zrejme opomenul, že v roku 1995, keď bol personálny rozkaz vydaný, bola už Slovenská republika viazaná Európskou zmluvou o ochrane LPZS (č. 209/1992 Zb.), Medzinárodným Paktom (č. 120/1976 Zb.) a na prípad sa vzťahovalo a vzťahuje tiež ustanovenie čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca prostredníctvom zástupcu zdôraznil, že skutočnosť bola taká, že v roku 1995/1996 v týchto ťažkých ľudsky a morálne zdevastovaných krajinách neboli ľudia, ktorí by brali platnosť dotýčajúcich medzinárodných zmlúv a Ústavy SR vôbec na vedomie, nie ešte že by ich aj presadzovali a súčasný stav v Slovenskej republike je tiež veľmi znepokojivý. V podaní žalobca žiadal, aby odvolací súd v súlade s ustanovením § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. v spojení s § 205a ods. 1 písm. b/, d/ O.s.p. predvolal ako svedkov X.. U.K.. L.. D.. P. A., C., X.. F.. A. F., X.. D.. X. A. T. X.. M. J., na preukázanie rozhodnej skutočnosti, že dôvody k vydaniu personálneho rozkazu MO SR č. 389 zo dňa 19.12.1995 ohľadne prepustenia navrhovateľa reálne neexistovali.

9. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, pri preskúmaní veci bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania s poukazom na ustanovenie § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. s dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

11. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu, smerujúce proti napadnutému rozsudku nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 13.2.2019 a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

12. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

13. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec posúdil správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 C.s.p. a okresný súd dal jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo návrh žalobcu zamietol.

14. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m. m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. septembra 2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 14. septembra 2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. júna 2009, sp. zn. 5MCdo/8/2008].

15. V danom prípade okresný súd prihliadol na skutočnosť, že k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru došlo pred 15 rokmi a tak nemožno dospieť k názoru, že jeho právne postavenie je neisté. Okresný súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu, že bol vydaný rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 zo dňa 19.12.1995, ktorý bol riadne vyhotovený, podpísaný ministrom obrany a opatrený úradnou pečiatkou. Jeho originál je zažurnalizovaný v knihe Rozkazy vo veciach personálnych ministra obrany Slovenskej republiky. Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia, že služobný pomer profesionálneho vojaka naďalej trvá, v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by jeho domnienku potvrdili. Svedok D. Q., minister obrany sa síce vyjadril, že by nepodpísal prepisovaný personálny rozkaz, ale jeho výpoveďou nebolo preukázané, že originál personálneho rozkazu pred jeho úpravami nepodpísal a potvrdil, že je to jeho podpis a potvrdil pravosť podpisu aj na opravách personálneho rozkazu. Okresný súd preto správne dospel k záveru, že nemožno určiť, že služobný pomer žalobcu ako profesionálneho vojaka naďalej trvá a preto je správne jeho rozhodnutie vo výroku rozsudku, keď návrh na určenie trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka zamietol. Možno sa tiež stotožniť s právnym názorom okresného súdu, ktorý sa otázkou, ktorá sa týka tvrdenia žalobcu, že nikdy neexistovali dôvody pre jeho prepustenie zo služobného pomeru vojaka z povolenia pre služobnú nespôsobilosť, nezaoberal a na ňu neprihliadol pri skúmaní dôvodnosti návrhu žalobcu na požadovanom určení, pretože dôvody prepustenia nemohol skúmať. Na základe zisteného skutkového stavu okresný súd správne rozhodol, keď návrhu žalobcu na požadovanom určení zamietol.

16. Nebola dôvodná odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (II. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

17. Odvolacím súdom nebolo vyhovení ani námietke žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a nepreskúmateľnosti, s prihliadnutím na už uvedené vyššie, tieto námietky nie sú opodstatnené. Nemožno sa stotožniť s tvrdením odvolateľa, že okresný súd neposkytol odpovede na základné námietky, tvrdenia a návrhy žalobcu a jeho argumentáciu a odôvodnenie rozhodnutia neposkytuje odpovede na to, akým spôsobom sa s nimi súd vysporiadal. Je nepochybné, že v danej veci neboli splnené zákonné predpoklady pre určenie trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka. V súvislosti s namietanou domnienkou žalobcu, že mal vzhľadom na vykonané dôkazy dostatočný dôvod domnievať sa, že personálny rozkaz č. 389 bol k 19.12.1995 len datovaný, ale reálne vznikol v inom čase, treba uviesť, že žalobca toto svoje tvrdenie (domnienku, ako ju sám označil) ničím nepreukázal. V tej súvislosti treba poukázať aj na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu, ktorý zdôraznil, že skúmanie pravosti a platnosti predmetného personálneho rozkazu patrí v danom prípade do pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní, čo vo svojom rozhodnutí vo veci sp.zn. 6Sžnč/2/2010 zo dňa 31. januára 2011 konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky a existencia, pravosť a platnosť personálneho rozkazu boli predmetom preverovania aj v rámci trestného konania, v ktorom konali orgány činné v trestnom konaní, na základe podania žalobcu. V roku 2008 bolo orgánmi činnými v trestnom konaní (Vyššia vojenská prokuratúra Trenčín pod sp.zn. OPn 538/08, Vojenská obvodná prokuratúra Bratislava pod sp.zn. OPv 470/95, Útvar Vojenskej polície Bratislava pod ČVS:ÚVPBA-31/OOaDTČ-2008) trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 1995, ktorého sa mali dopustiť neznámi príslušníci Armády Slovenskej republiky v roku 1996, v súvislosti s nezákonným prepustením žalobcu zo služobného pomeru uznesením odmietnuté.

18. Odvolací súd v danom prípade zastáva názor, zhodný s okresným súdom, že súd v občianskoprávnom konaní sa súd nemôže zaoberať skúmaním zákonnosti postupu správneho orgánu ako i zákonnosti personálneho rozkazu pri prepustení žalobcu zo služobného pomeru, pretože predmetom občianskoprávneho konania nemôže byť skúmanie a posudzovanie otázky zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru a tiež toho, či bol ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy na svojich právach a právom chránených záujmoch.

19. Taktiež je potrebné uviesť, že otázku existencie resp. pravosti personálneho rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky, konkrétne č. 389 zo dňa 19.12.1995, nie je oprávnený riešiť súd v rámci občianskoprávneho konania.

20. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nikdy neexistovali dôvody pre jeho prepustenie zo služobného pomeru vojaka z povolania pre služobnú nespôsobilosť, okresný súd vyslovil správny názor, že dôvody prepustenia v tomto konaní nemohol skúmať. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že bol vydaný rozkaz ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 zo dňa 19.12.1995, ktorý bol riadne vyhotovený, podpísaný ministrom obrany SR a opatrený úradnou pečiatkou. Právne postavenie žalobcu tak nie je neisté, pretože jeho právne postavenie je dané vydaným rozkazom ministra obrany Slovenskej republiky č. 389 zo dňa 19.12.1995, ktorého správnosť, opodstatnenosť, dôvodnosť v tomto konaní nemožno preskúmať.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca sa mal žalobou v správnom súdnictve predovšetkým domáhať preskúmania administratívneho rozhodnutia, so závermi ktorého sa nestotožňoval, teda, či toto rozhodnutie je v súlade so zákonom a povinnosťou správneho orgánu by bolo vecne preskúmať personálny rozkaz a meritórne o ňom rozhodnúť. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd ďalej nezaoberal ďalšími, žalobcom vznesenými námietkami tvrdenej neplatnosti personálneho rozkazu ministra obrany Slovenskej republiky č. 389, pretože námietky žalobcu nemôžu odôvodniť iný záver, ako vyslovil okresný súd.

22. V podanom odvolaní žalobca tiež namietal, že záver okresného súdu bol predčasný a rozhodnutie bolo nedostatočne odôvodnené a v odôvodnení rozsudku chýba presné a úplné zistenie skutkového stavu veci a preto je rozsudok nesprávny. Z obsahu odvolania vyplýva, že v konaní bolo žalobcovi odopreté právo na spravodlivý proces zakotvené v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

23. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

25. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušujú ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

26. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

28. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, ktoré majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05 a tiež Kraska c. Švajčiarsko).

29. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky

skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

30. Aj Európsky súd pre ľudské práva formuloval viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené, rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (H. c. Belgicko z 30. novembra 1987, Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko). Odôvodnenie pritom musí vyhovovať najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti, ktorá má svoje opodstatnenie nielen z hľadiska možného použitia opravného prostriedku, ale ako bolo uvedené, súvisí aj s postupom súdu z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie.

31. Odvolací súd zastáva názor, že závery súdu vychádzajú z úplne zisteného skutkového stavu, ktorého správnosť záverov žalobca svojim odvolaním nedôvodne spochybňuje a v podanom odvolaní iba všeobecne uvádza, že zastáva názor, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné, pretože okresný súd rozsudok dostatočne neodôvodnil. Z odvolania nevyplýva, ako k takejto námietke odvolateľ dospel a čo konkrétne vytýka okresnému súdu, pretože pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s hodnotením dôkazov všeobecného súdu v danej veci, nemôže to mať za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, návrhmi a hodnotením dôkazov.

32. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa citovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

33. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci, nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 C.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLĽP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higinsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I).

34. Ustanovením § 387 ods. 2 C.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

35. V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených okresným súdom. Zo spisu pritom vyplýva, že súd v odôvodnení svojho

rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o nedôvodnosti návrhu žalobcu. Teda odôvodnenie rozsudku okresného súdu, stručne a jasne objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo strán na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto týmto postupom súdu nedošlo na strane žalobcu k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

36. Pokiaľ žalobca predložil ďalšie námietky uvedené v podanom odvolaní, s týmito sa odvolací súd nezaoberal, keďže už okresný súd sa vo svojom odôvodnení podrobne zaoberal argumentmi žalobcu, keď tieto námietky nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez predloženia relevantných dôkazov.

37. Odvolací súd zastáva názor, že navrhované doplnenie dokazovania v naznačenom smere, ktoré žiadal žalobca v podanom odvolaní, by nemalo pre danú vec podstatný význam a neodôvodňovalo by zmenu rozhodnutia súdu, ohľadne priaznivého rozhodnutia žalobcu v danej veci. Okrem toho je nutné vychádzať z ustanovenia § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (platného a účinného v čase podania odvolania), podľa ktorého rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie a tiež skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len za splnenia zákonných podmienok, vyplývajúcich z ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., pričom ustanovenie § 205a ods. 2 O.s.p. sa na daný prípad nevzťahuje. Uvedenému zneniu ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, zodpovedá aj súčasná právna úprava Civilného sporového poriadku, účinného od 1. júla 2016, v ustanovení § 365 ods. 3 C.s.p., podľa ktorého odvolacieho dôvody a dôkazy na ich preukázanie, možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

38. Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

39. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).